

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 70. закона о уређењу округа и срезова, решити: да се окружна скупштина у сваком округу састане у редован сазив на дан двадесетого септембра ове године у окружном месту.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 4. септембра 1909. год. у Београду.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА у месецу јулу 1909. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца јула извршено је у Србији:

1. Убивстава	52
2. Детоубивстава	2
3. Нехотичних убивстава	9
4. Покушаја убивстава	32
5. Разбојништва	24
6. Силовања	2
7. Тешких телесних повреда	19
8. Паљевина	55
9. Опасних крађа	127
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	25

Од изложених дела пронађено је:

Убивстава	48	или	92.3%
Детоубивстава	2	»	100 %
Нехотичних убивстава	9	»	100 %
Покушаја убивстава	30	»	93.7%
Разбојништва	16	»	66.6%
Силовања	2	»	100 %
Тешких телесн. повреда	19	»	100 %
Паљевина	4	»	0.7%
Опасних крађа	50	»	39%
Злонамерних поништаја туђих ствари	5	»	2.0%

Највећи број убивстава извршен је помоћу ватреног оружја (29), тупог оруђа

(11), оштрог оруђа (9), задављивања (2), и дављења (1).

Узроци са којих су ова убивства извршена леже: у међусобној свађи за 14 случајева, у освети за 13, у користољубљу за 8, у одбрани имаовине за 4, у нужној одбрани за 2, у љубомори за 1, у душевном растројству за 1, у вршењу званичне дужности за 1 и у домаћој расари за 1 случај. У 7 случајева узрок је убивствима непознат.

Посматрана према местима у којима су извршена изложена убивства јављају се: у срезу рамском 5 (1 непронађено),¹⁾ у срезу јабланичком 4, у срезу лепеничком 3 (1 непронађено), у срезу косаничком 3, у срезу пчињском 2, у срезу масуричком 2, у срезу гружанском 2, у срезу параћинском 2 (1 непронађено), у срезу хомољском 2, у срезу зајечарском 2, у срезу драгачевском 2, и по 1 у срезovima: врачарском, тамнавском, власотиначком, крагујевачком, деспотовачком, левачком, беличком, оба моравска, поцерском, азбуковачком, звишском, пожаревачком, млавском, љубићском (непронађено), подунавском, бољевачком, прокулачком, златиборском, жичком, тринавском и у варошима Ћуприји и Нишу.

Детоубивства су извршена по 1 у срезovima: жупском и бољевачком, а кривци су им похватани.

Нехотична убивства извршена су по 1 у срезovima: колубарском окр. ваљевског, лепеничком, ражањском, беличком, нишском, јасеничком округа смедеревског, орашском, златиборском и црногорском, и по свима су кривци пронађени.

Покушаји убивстава извршени су: у срезу рамском 3, у срезу колубарском округа београдског 2, у срезу врачарском 2, у срезу подунавском 2 (1 непронађен), у срезу јасеничком окр. смедеревског 2, у срезу тимочком 2, у срезу добричком 2, у Београду 2 и по 1 у срезovima: космајском, тамнавском, масуричком, власотиначком, јасеничком окр.

¹⁾ Од ових убивстава два је извршио одметник Анђелко-Ђела Миловановић, који је у истом месецу и убијен.

крагујевачког, кључком, параћинском, деспотовачком, ресавском, алексиначком, звишском, млавском, заглавском (непронађен), рачанском и тринавском.

Ова су дела извршена махом у међусобној свађи.

Разбојништва су извршена: у срезу подгорском 2, у срезу бољевачком 2 (1 непронађено), у Пожаревцу 2, и по 1 у срезovima: врачарском, посавском округа ваљевског, тамнавском, неготинском (непронађено), брзопаланачком, поречком (непронађено), параћинском, деспотовачком (непронађено), темнићском, ресавском (непронађено), беличком, лужничком, рађевском (непронађено), голубачком, рамском, подунавском, јасеничком округа смедеревског (непронађено) и у вароши Крушевцу (непронађено).

Силовања су извршена у срезу брзопаланачком 2 и оба су кривца похватавана.

Тешке телесне повреде извршене су: у срезу колубарском округа ваљевског 2 и по 1 у срезovima: тамнавском, лесковачком, јасеничком округа крагујевачког, крајинском, брзопаланачком, ражањском, ресавском, јадранском, мачванском, посаво-тамнавском, моравском округа пожаревачког, такоvesком, качерском, зајечарском, црногорском, драгачевском и у вароши Београду. По свима овим делима кривци су у рукама власти.

Паљевине су извршене: у срезу врачарском 4, у срезу орашском 3 (1 пронађена), у срезу бољевачком 3, у срезу ваљевском 2 (1 пронађена), у срезу лепеничком 2, у срезу трстеничком 2, у срезу подунавском 2, у срезу зајечарском 2, у срезу пожешком 2, у срезу жичком 2, у срезу драгачевском 2 и по 1 у срезovima: космајском, посавском округа ваљевског, тамнавском, власотиначком, крагујевачком, оба јасеничка, гружанском, неготинском, брзопаланачком, поречком, жупском, деспотовачком (пронађена), левачком, темнићском (пронађена), беличком, оба моравска, нишском, нишавском, рађевском, млавском, заглавском, косанич-

ком, пригорском, трнавском и у варошима: Пироту, Смедереву и Прокупљу.

Вредност свих ових паљевина износи око **69.000** динара.

Опасне крађе извршене су: у Београду **11** (2 пронађене), у срезу космајском **6** (2 пронађене), у срезу хомољском **6**, у срезу зајечарском **6** (4 пронађене), у срезу бољевачком **6** (1 пронађена), у Нишу **6** (4 пронађене), у срезу деспотовачком **5** (1 пронађена), у срезу неготинском **4** (2 пронађене), у срезу крајинском **4** (1 пронађена), у срезу жичком **4** (2 пронађене), у срезу масуричком **3** (1 пронађена), у срезу грузанском **3**, у срезу лепеничком **3** (1 пронађена), у срезу ресавском **3** (1 пронађена), у срезу сврљишком **3** (1 пронађена), у срезу орашком **3** (2 пронађене), у срезу драгачевском **3**, у срезу ваљевском **2**, у срезу власотиначком **2** (1 пронађена), у Неготини **2** (обе пронађене), у срезу копаоничком **2** (1 пронађена), у срезу парафинском **2** (обе пронађене), у срезу пожаревачком **2**, у срезу јасеничком округа смедеревског **2**, у срезу пожешком **2** (1 пронађена) и по **1** у срезовима: врачарском, подгорском, пчињском, пољаничком, крагујевачком (пронађена), јасеничком округа крагујевачког, брзопаланачком (пронађена), ражањском, левачком (пронађена), темнићском (пронађена), беличком (пронађена), нишком, белопаланачком (пронађена), јадранском (пронађена), поцерском (пронађена), посаво-тамнавском, азбуковачком (пронађена), рађевском, млавском, таковском (пронађена), подунавском, заглавском, ужичком (пронађена), пригорском (пронађена), ариљском (пронађена), златиборском (пронађена) и у варошима: Ђуприји

(пронађена), Шапцу, Смедереву (пронађена) и Ужицу (пронађена).

Вредност свих ових крађа износи око **11.600** динара.

Злонамерни поништаји туђих ствари извршени су: у срезу ресавском **6**, у срезу подгорском **4** (3 пронађена), у срезу тимочком **3** (1 пронађен), у срезу жушском **2**, у срезу орашком **2** и по **1** у срезовима: масуричком, власотиначком, крагујевачком, крајинском, сврљишком и у варошима: Београду (пронађена), Пироту и Крушевцу.

Вредност уништених ствари износи око **2000** динара.

Сем изложених дела извршено је у Србији у току месеца јула још и **26 самоубиства**, и то: у Београду **3**, у срезу лесковачком **2**, у срезу ресавском **2**, у срезу моравичком **2** и по **1** у срезовима: колубарском округа београдског, пчињском, кључком, поречком, копаоничком, алексиначком, нишком, азбуковачком, рађевском, рамском, орашком, заглавском, добричком, жичком и у варошима Крагујевцу, Пироту и Зајечару.

Ова самоубиства извршена су: *вешањем* (12), *ватреним оружјем* (8), *дављењем у води* (7), *тровањем* (1), *легањем пред воз* (1), и *оштрим оруђем* (1), а узроци њиховом извршењу леже: *у дугој болести* за 7 случајева, *у душевном растројству* за 3 случаја, *у страху од казне* за 2 случаја, *у материјалним неприликама* за 2 случаја и у по 1 случају *због домаће расире, гриже савести, очајања, честољубља и љубави*. У 7 случајева узроци су *неизнати*.

Два покушаја самоубиства извршена су: у Београду (тровањем и оштрим оруђем) услед материјалних неприлика.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Токући број	О К Р У З И	Убиства	Детоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Силовања	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	1	—	—	5	1	—	—	5	9	—	1	—
2	« ваљевски	1	—	1	1	4	—	3	4	3	4	—	—
3	« врањски	9	—	—	2	—	—	1	1	7	2	3	—
4	« крагујевачки	6	—	1	1	—	—	1	5	8	1	1	—
5	« крајински	—	—	—	1	3	2	2	3	11	1	2	—
6	« крушевачки	—	1	1	—	1	—	1	3	3	3	1	—
7	« моравски	6	—	1	3	5	—	1	4	14	6	2	—
8	« нишки	2	—	1	1	—	—	—	2	10	1	2	—
9	« пиротски	—	—	—	—	1	—	—	2	1	1	1	—
10	« подрински	2	—	—	—	1	—	3	1	6	—	2	—
11	« пожаревачки	11	—	—	5	4	—	1	2	9	—	1	—
12	« руднички	1	—	—	—	—	—	2	—	1	—	—	—
13	« смедеревски	1	—	2	4	2	—	—	7	7	2	1	—
14	« тимочки	3	1	—	3	2	—	1	6	13	3	2	—
15	« топлички	4	—	—	2	—	—	—	2	—	—	1	—
16	« ужички	1	—	2	1	—	—	1	3	7	—	—	—
17	« чачански	4	—	—	1	—	—	1	5	7	—	3	—
18	Управа града Београда	—	—	—	2	—	—	1	—	11	1	3	2
	Свега:	52	2	9	32	24	2	19	55	127	25	26	2

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 9. септембра 1909. године АБр. 1651. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О САСЛУШАЊУ ОКРИВЉЕНОГ

(НАСТАВАК)

Што се тиче одуговлачења истраге ваља приметити само толико, да се као недопуштено одуговлачење има схватити само оно, где иследник не предузима потребне мере да оконча истрагу, у том циљу, да би окривљеног дугим притвором присилио да призна кривицу.

Код свих ових радња, којима се иде на изнуду признања, није потребно, да је иследник ишао на то да изнуди неистинито признање: може то изнудити истинито признање бити и истинито, али оно није дато својевољно, и с тога губи своју правну важност по § 225. у вези § 147. кр. суд. пост.

На послетку као провођење акузаторске методе имамо и наређење § 152. кр. суд. пост. који предвиђа могућност, да окривљени неће хтети да одговара на постављена му питања. Предвиђање ове могућности декларира нам истовремено и право окривљеног да на питања иследникова ништа не одговара. Ово његово право представља нам ону крајњу последицу акузаторске методе, да се окривљени може уздржати од говора. Само се наш законодавац при стилизацији § 152. уплатио, да ово право окривљеног кратко и јасно изрази, и да уз то ни о чему другом не говори. Али он то није урадио, већ под утицајем инквизиторске методе ствара императивну дужност за иследника, да окривљеног, који неће да говори (или се прави глуп или луд) опомене „да таквим поступком не само неће уздржати ислеђење, него ће сам себи још шкодити, што ће изоставити оно, што би му за одбрану служити могло“.

Али ни овде законодавац није смео рећи, да ће окривљеном такво уздржавање од исказа у опште шкодити, већ само у погледу његове одбране, чиме опет постаје јасно, да је законодавац имао пред очима акузаторску методу, која саслушање окривљеног сматра као средство његове одбране, а не као средство којим би се добило признање окривљеног.

Но ово гледиште законодавчево, да ће окривљени себи шкодити, ако не говори, није увек тачно, јер је несумњиво да ће окривљени боље проценити свој интерес, кад треба да говори, а кад да ћути, по што ће му то иследник саветовати, који је првенствено његов противник.

Али наш законодавац није провео овај акузаторски принцип до краја; он га је помешао са извесним обележјима инквизиторског принципа, тиме што у § 143. налаже факултативно иследнику, да *опомене* окривљеног, да на питања „лепо разговетно, одредително и истинито одговара“.

Из ових цитираних речи ми видимо, да је законодавац претпоставио код окривљеног дужност, да истину говори, дакле да против себе самог прибави својим признањем доказ за истражну власт, да

је он учинилац извесног кривичног дела.

Ми смо напред видели, да окривљени по акузаторској методи ислеђења кривичних дела, не само што није дужан да говори истину, него је властан, да пориче своје учешће у извршењу дела, или чак ништа да не говори. Овде напротив видимо дужност окривљеног да истину говори. Дакле мешавина двеју метода, што се има објаснити само бојажљивошћу нашег законодавца да одлучно приђе новом правцу. То се најбоље види по томе, што је он ову дужност опомене предвидео само факултативно. Он вели: иследник „треба“, а не „мора“, чиме је очигледно јасно, да испит окривљеног, који не би био опоменут да говори истину, не би био без вредности, као што не би опет ни иследник био крив за то, што окривљеног не би опоменуо. Наше иследне власти правилно примењују овај законски пропис, кад у протоколима саслушања окривљеног не констатују, да је окривљен опоменут на испуњење дужности, наложене му §-ом 143 став 1., док примењујући II став овог §-а иследник увек констатује испуњење законског наређења, употребом израза: „На опште питање“.

Овај инквизиторски начин саслушања наш је законодавац провео даље и у § 144., где је опет иследнику наложена факултативна дужност опомене окривљеног, „да целу ствар у свези и потпуно исприча, како се догодила“, и даља дужност окривљеног да каже оно, што још није казао, или што је тавно, неразговорно или неопредељено казао“, из чега се јасно види већ раније поменута дужност окривљеног да истину говори, дужност, која је последица инквизиторске методе саслушања.

За тим је наш законодавац у § 146. још знатно потенцирао ову инквизиторску методу, што за иследника ствара дужност да упорног окривљеника, који „из лукавства кривицу одриче“ увери, да му је одрицање узалудно.

Из овог законског наређења постаје још јаснија дужност окривљеног да истину говори. Али наређење истог §-а, који ствара дужност за иследника, да окривљеном наводи основе, који га окривљују, како би окривљени „увидио да му је узалудно одрицање“ ствара страховите тешкоће у пракси за иследника, и постаје велика опасност за окривљеног. Јер у опште сваки иследник, а редовно онај који је наклон инквизиторској методи ислеђења, покушаће, да за своје убеђење, које му се оснива на каквим основама подозрења, у признању окривљеног нађе потпору. Окривљени неће радо хтети да призна кривицу; иследник ће тежити томе јер му закон наређује да окривљеног увери да му је „узалудно одрицање“. Између њих ће настати ужасна борба, у којој ће иследник гледати да збуни окривљеног и принуди га т. зв. „унакрним питањима“, да призна кривицу, док ће се окривљени противити разним домишљањима, или чак простим одрицањем, да задовољи иследника. А на што цела та борба? Зашто да иследник увери окривљеног, да му је одрицање узалудно? Ако он има довољно доказа против окривље-

ног, онда му признање овога и не треба, јер му ништа не помаже. Нема ли других доказа, он нема ни извесности, па можда ни вероватности, да је окривљени крив, и онда у уверавању окривљеног да призна, да је учинилац дела, наилази на један врло несигуран пут, који га као изналазача истине може одвести на странпутачу. Иследникова је дужност у ствари далеко узвишенија по акузаторској методи, но што ју је створио наш законик лутајући између једне и друге методе. Он треба да прикупи сав доказни материјал, независно од сарадње окривљеног на том прикупљању материјала, и тај доказни материјал саопшти само окривљеном, да би се од окривљења могао бранити.

Ово оптужно начело ми имамо овако спроведено у два специјална поступка, на име у суђењу епископима, и суђењу судијама због кривица дисциплинске природе у службеној дужности.

Иследник има цео доказни материјал, и позива окривљеног да да своју одбрану.

Исто начело има да се приведе и у области обичних кривичних дела, јер њихова тежа природа још мање може дати разлога за пагоњење окривљеног да призна кривицу и тако олакша иследној власти њен посао, дајући јој непосредан доказ против себе у признању.

Још један траг инквизиторске методе, који се налази у нашем поступку, јесте наређење § 149. кр. суд. пост., који вели да у протоколу саслушања окривљеног ваља приметити „особито узбуђење“, ако иследник исто опази на окривљеном при саслушању.

Ово законско наређење стоји у вези с наређењем § 126. кр. п. који у ствари такво узбуђење не сматра за основ подозрења против окривљеног, да би се на основу њега самог могло повести кривично ислеђење против окривљеног, али му ипак даје извесну вредност у томе, што држи да такво узбуђење може поткренити вероватност других већ доказаних основа подозрења против окривљеног.

Колико је овакво констатовање „узбуђења“ штетно види се најбоље по томе, што инквизиторским тражењем признања окривљени може доћи у узбуђење збиља „особито“, и на тај начин повећавати истинитост вероватноће основа подозрења против себе, ма да у ствари изнети основи подозрења не дају такву вероватноћу, да је он учинилац дела.

Као даљи траг инквизиторске методе ислеђења јесте наређење § 141., где се предвиђа да се испит (саслушање) окривљеног може вршити и ноћу, „ако се има бојати, да ће обвињени, ако би се неко време без испита оставио, моћи предомислити (се) и испит отештати“, из чега излази јасно, да је циљ саслушања окривљеног, да он призна кривицу, која му се на терет ставља. И следеће наређење § 147. које забрањује изнуду признања, долази само да забрани нередовно прибављање признања, а не каже, да циљ саслушања није признање окривљеног.

У овом истом законском наређењу налази се још један траг инквизиторске методе, наиме забрана прекидања саслушања окривљеног, кад би он „почео признавати

своју кривицу, или наводити узроке правдања или збуњен предложеним му питањима стао се колебати да право стање открије“.

Дакле и овде видимо, да је законодавац имао пред очима циљ иследников да дође до признања окривљеног као непосредног и несумњивог доказа за оптужбу.

Врло је незгодна ствар констатација факта збуњености окривљеног, о којој се говори у овом наређењу. Не може се претпоставити, да је законодавац хтео допустити иследнику, да својим питањима, за која у § 146. вели, да морају бити јасна и опредељена, да их окривљени може разумети, збуњује окривљеног, и на тај га начин наведе на признање. Пре ће бити ово неподесна стилизација, но намера законодавчева, да допусти збуњивање окривљеног. Он би био много боље учинио, да је речи „збуњен предложеним му питањима...“ просто изоставио, како не би давао повода сумњи, као да је и овим моментом збуњености окривљеног хтео да се стави на гледиште инквизиторске методе истраживања.

(СВРШИТЕ СЕ)

Д-р Д. М. Суботић.

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ТАЈНА ПЛАВЕ СОБЕ

(НАСТАВАК)

Маркиз је био веома узбуђен, за време целог разговора корачао је нервозно по соби и изгледало је као да не може да остане на једном месту.

Марк Жордан беше мало замишљен.

— Нисам имао част познавати госпођу грофицу, рече детектив, и никада је, шта више, нисам ни видео.

— Али су новине толико говориле о њој. и ви сте без сумње читали?

— Читао сам их.

— Новине су доносиле како је млада, лепа и богата жена.

— Новине су могле донети да је била и католичке вере, врло побожна и од чувене фамилије де Ксимиенес — једне од најстаријих шпанолских кућа.

— Дакле, господине, кад је човек католичке вере, врло побожан, и од такве чувене фамилије, онда се он не убија тако лако, већ подноси са већом енергијом све тегобе и неприлике, које у животу могу да наступе.

— Према томе, моја се сестра није сама убила, већ је убијена.

— Убијена? узвикну Марк Жордан.

— Убијена и то је убио баш њен муж — зликовац.

— Имате ли доказа?

— Имали само моралних доказа. Што се пак других доказа тиче, на вас је, господине Марк Жордане, да их пронађете и ви ћете у томе успети, јер вас сматрам као најспремнијег полицајца у целој префектури и као човека коме у томе погледу нема равна.

— Ви ми пак ту услугу нећете одбити, кад вас упознам са прошлосту и патњама моје несретне сестре.

— Хоћу, господине, да је осветим и да зликовац буде кажњен. Кад већ нисам могао да стигнем на време да јој живот спасем, онда нећу да дозволим да зликовац не буде кажњен, за овако ужасно и страховито дело.

После оваког разговора, маркиз се мало умирио. Више није корачао нервозно по соби и често би пута прешао руком преко чела, као да хоће да отклони мисли, које су га мучиле.

За све ово време посматраше га Марк Жордан љубопитљиво.

Маркиз је био омален човек, веома одважан, нервозан и самовољан, проседих, танких бркова, мале лепе фризуре, веома отмен, као стари шпанолски центлмени, чији се портрети могу видети по музејима.

После кратког ћутања, маркиз пројужи:

— Да би ми веровали господине, да ме не би држали за неозбиљног и помишљали да уображавам којешта, казаћу вам, шта ми је дало повода да посумњам у убиство, а не у самоубиство и испричаћу вам целу прошлост моје јадне сестре.

— Био сам младић, кад се она родила и ја сам је обожавао и неизмерно волео; увек сам се са њом шалио и смејао у старом хотелу наших предака, чији тапетирани зидови беху покривени мрачним портретима.

— Она је била тако нежна, мила и весела! Њено пријатно смејање увек је оживљавало нашу кућу и њене позлаћене косе осветљавале су собе као сунчани зраци.

— Неописано сам је волео од њеног детињства и кад год сам се кући враћао, после свршене дипломатске мисије, пошто сам био аташиран при шпанолској амбасади, био сам веома задовољан и сретан да поново видим моју сироту сестру.

— Моја је мајка одмах умрла, чим ју је донела на свет и тако је она живела поред мога оца, који је исто тако неизмерно љубио и који без ње није могао живети.

— Никада нисам помислио да ће се удати и био сам веома изненађен, кад сам сазнао једног дана, при повратку из Њујорка, да је проси некакав центлмен, гроф Перез де Сексто.

— Познавао га нисам.

— Представили су ми га, али не знам зашто, његово ми је лице било одмах антипатично.

— Да ли зато што ће постати муж моје сестре коју сам обожавао, као што вам рекох?

— Можда је била код мене некаква тајна љубомора? Не бих вам знао казати. Али ми се баш није допадо и почео сам га очима фиксирати.

— Изгледао ми је егостичан, амбициозан и способан да изврши најпрљавија дела, само да достигне циљ.

— И карактер његовог рукописа који су ми показали, потврдио је у свему предњу дијагнозу.

— Одмах сам га одмерио и констатовао да није никакав човек и да воли више новац но ма шта на овоме свету и заиста ускоро сам се уверио, да га је мојој сестри привлачило само огромно богатство, јер је она била много богатија од мене, пошто је наследила своју тетку — милионарку,

— Одмах рекох оцу да се бојим за сестру, али се он насмеја и рече:

— Фамилија Сексто је ваљана кућа. Познајем их већ одавно, а нарочито знам Переза још из детињства.

— Он је, заиста, прави центлмен.

— У осталом, рећи ће ми најпосле отац, твоја га сестра обожава!

— И заиста, моја јадна Долорес изгледала је да живи само за свога вереника.

— У истини, зликовац је био леп човек, веома отменог држања и природа му је дала све што је потребно, да би могао задобити младу и неискусну девојку, као што је била моја сестра.

— Распитао сам се био и сазнао, да је Перез де Сексто милосник једне врло велике госпође из Мадрида, о којој се врло много причало.

— Она је била танког и високог стаса, црних очију, бледог изгледа и удивала је некакав страх.

— Она није била лепа, али је привлачила и заносила људе својом појавом.

— Све сам био казао моме оцу, али узалудно, јер је Перез био увелико успео и свршио своју ствар, а ја сам затим отпутовао скрушен, сломљен и срца препуног бола.

— Дошао сам био тек доцније да присуствујем венчању и за време општег весеља, које је било припремљено, утврдио сам онај исти осећај, који је на мене учинио гроф де Сексто још првога дана, кад сам га упознао.

— Био сам убеђен да се не варам и нисам могао да га гледам, док је моја сестра изгледала тако блажена и сретна.

— Она га је просто гутала очима, а и гроф је тада изгледао као да је озбиљно воли.

— Они су затим отпутовали у Италију и изгледали су сретни и пресретни, а ја сам се кренуо на пут за Њујорк. Тамо сам пробавио пуне две године и одмах првих месеца добио сам писма од Долорес у којима ми каже да је сретна и пресретна са њеним мужем и хвали његово опхођење и љубав наспрам ње.

— Али временом, ова кореспонденција бивала је све ређа и ређа и једног дана добијем од моје сестре једно тужно писмо, где ми се жали да јој је муж неверан.

— Она је била услед тога скрушена и као убијена.

— Одмах сам допутовао у Мадрид и ту све сазнао.

— Гроф де Сексто вратио се на своју прву љубав и опет је постао милосник грофице Жиане од Тора којом се већ цео Мадрид увелико занимао.

— Једног момента хтео сам да га изазовем и да му тражим изјашњење, зашто је унесређио моју јадну сестру, кад се био заклео да ће је усређити и да ће јој бити вечито веран.

— Али Долорес на то не хтеде пристати.

— Да се не би, пак, замерио мојој сестри, изабрао сам други начин, а то је, да одвојим грофа де Сексто од његове милоснице.

— Гроф је био аташиран при амбасади, као и ја, и мојим утицајем успео сам, да гроф буде премештен за Париз, али никад нисам могао ни сањати да ће га грофица на томе путу пратити.

— И ево шта се догодило.

— Несретница је са својим милосником допутовала овде.

— Са службом сам у Петрограду и има већ неколико дана како сам тамо примио писмо од моје сироте сестре и исто ћу вам показати, па онда судите сами, господине, да ли грешим кад тврдим, да се моја сестра није сама убила, већ да је убијена.

За овим маркиз извуче једно дугачко писмо из свога портфеља, пружи га Марк Жордану и рече:

— Читајте га, господине; прочитајте га пажљиво!

Детектив узе писмо и поче га на брзу руку читати.

(НАСТАВИКЕ СЕ)

С француског
Милутин Т. Марновић

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Најновије злочиначке мајсторије. (Наставак). — Има један добар број фабрика, које справљају са свим јевтине, али по спољашњости њиховој на изглед најскупоценије сатове, ланчеве, прстење, игле за кравате, медаљоне ит.д. Од њих купују те ствари за багателу они људи, који хоће олако да дођу до сигурне зараде и махом их носе у познате им приватне заложне заводе, који немају својих стручних проценилаца. На тај начин успевају, да заложу за 12—15 марака сат коме је највећа продајна цена 6—7 марака. Разуме се, да сатови имају рђаве машинерије и са свим слабе оквири и поклопце.

Још је већа штета код драгог камења у боји, које се даје тако фалсификовати, да се често могу преварити у њима и најбољи стручњаци.

Кад већ „залагачи“ заложу свој „нажит“ за толику и толику суму, и при том зараде двоструко уложени новац, они се тада потруде да нађу погодну жртву, која им откупи и заложницу за неколико марака, рачунајући да је зајмодавац дао на залогу само половину њене стварне вредности.

*

Много се, разуме се, има пребацити и штампани, што лаковерни свет често пада у клопку. Нарочито је за то мамљива огласна рубрика „Огромна споредна зарада“, јер је у њој махом сам швиндлерај.

Тако на пример једна фирма препоручује своје „машине за прављење новца“. Овако нам о томе пише један повереник:

»Та се машина састоји из једног апарата, који треба да је у стању не да прави баш директно новац, али фотографске снимке и читаво туце већих или мањих фотографија или поштанских карата са фотографијама. То се врши у току од неколико минута, а при том, што је најглавније, није потребно апсолутно никаквог техничког знања. Куповна је цена 18 до 100 марака, какву ко хоће величину и прибор. На моју жељу послато ми је неколико „фотографија за пробу“, једна мала слика на сјајном и једна већа на мат-папиру од целоида, дакле на хартији која се употребљује по атељеима. Разуме се, да су ти отисци били са свим добро ретуширани, а производи оне машине за новац, долазили су у руке публике необично груби и ни најмање ретуширани“.

*

О једном швиндлерају, који је инсцениран у разним немачким великим варошима, и то са не малим успехом, овако пише „Berliner Morgenpost“:

Почетком априла 1906. године у повише разних новина изашао је оглас, како се тражи генерални заступник за један артикал од 20 пфенига, који се врло лако продаје. Један господин из Х., који је станао у Берлину, читао је тај оглас у својим сеоским новинама, потруди се и од извесног господина Антоана Валца, из Лила, добије генерално заступништво за Немачку, изузимајући Рајнланд и Вестфалију. За те две провинције објашњено му је, да заступништво има извесан Јулијус Амон у Ахену.

Из упутства које је добио, „генерални заступник“ увидео је, да има да продаје „магнезија-пастиле“, које производе најлепшу и знатно увећану светлост, кад се додаду петролеуму, с тим, да се помоћу њих уштеди за педесет процента петролеума. Кроз сто двадесет новина тражени су препродавци, који могу да зараде по тридесет марака дневно. Поруџбине су почеле стизати од препродаваца, а генерални заступник је требао да на повуку добије новац од Валца из Лила. На тај је начин добио он већ за 2500 марака поруџбине; препродавци су му долазили у стан и доносили трговачке карте које им је уручио сам Валц. Због величине суме Х. се обрати господину Амону у Ахен, за пријатељско обавештење о рентабилности посла и убрзо добије најповољнији одговор. После тога није имао разлога ни у шта да посумња и лепо отиде и исплати повуку од 2500 марака. Кад је по том испоручио робу осморици препродаваца, који су му то и поручили, сазнао је на пошти, да су сви они отпутовали за северну Француску. Њих је за свагда нестало, а генерални заступник доби натраг безвредне магнезија-пастиле; наравно да је са новцем са свим раситио.

Валц је не само у Берлину, већ и у Хамбургу, Бремену, Лајпцигу и другим великим варошима поставио себи генералне заступнике за продају „магнезија-пастила“ и свакоме је од њих дао право искључиве продаје за целу Немачку, изу-

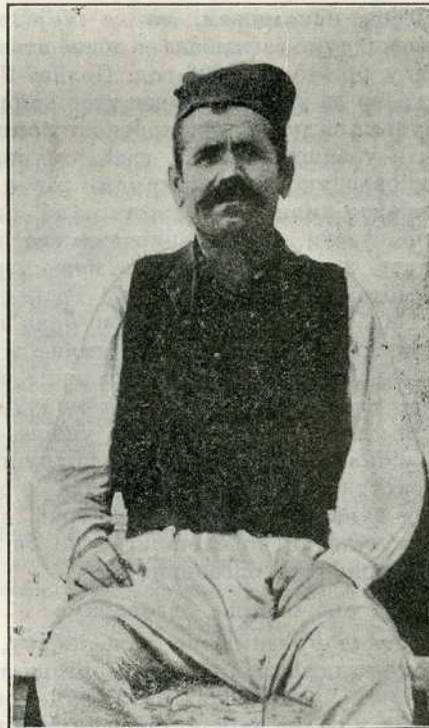
зумајући Рајнланд и Вестфалију. Ту је имао генерално заступништво господин Јулијус Амон у Ахену, чији су „огромни успеси“ били мамак за лаковерне, и који је као саучесник главнога швиндлера давао сјајна обавештења.

Амон је обично за кратко време најмио једну меблирану собу у Ахену. Даље је утврђено, да је Валц сам путовао по Немачкој заједно са својим француским „пропродавцима“ и чинио поруџбине код генералног заступништва, само што се он лично никада није појављивао код њих. Једнога дана саопштио је он својим заступницима, да ће да се пресели на стално становање у Немачку и затражи да му пошаљу новац „postlagernd“ у Келн. То је било средство, да лаковерне људе још боље утврди у њиховој заблуди. Тој злочиначкој банди пошло је тако за руком да изнесе за Француску равних тридесет хиљада марака.

ХАЈДУЧИЈА У ОКРУГУ ТОПЛИЧКОМ

Пре 10—12 година, у округу топличком било је неколико оглашених хајдука, који су задавали страх читавом округу својим дрским и свирепим делима, те се о безбедности у томе крају веома незгодно мислило.

Један од таквих типова из тога времена, захваљујући ревности и предузимљивости полиц. власти у окр. топличком, дошао је притвора и предат је прокупач-

ком првостепеном суду на праведну осуду. То је чувени Радоје — Раца — Јовановић — Милић, из Мађара, који је решењем начелника среза добричког од 3. јула 1894. год. № 11457, оглашен за хајдука, пошто је извршио безброј злочиних дела, па се одметнуо од власти. Он је решењем начелства окр. топличког од 3. јула 1894. № 2217, уцењен био са 500 динара.

Овај окорели зликовац у друштву са такође оглашеним хајдуцима: Недељком Марковићем — Питулићем, Недељком Куштримовићем и Милојем Милићем, задавао је страх и трепет целом округу топличком и једном делу крушевачког округа. Недељка Питулића у Београду је ухватио Лука Новаковић, бив. жандарм. 3. јуна 1904. год. и предао Управи града Београда, која га је спровела прокупачком првостепеном суду, који га је пресудом својом од 28. новембра 1905. год. № 14299, осудио са двадесет година робије у тешком окову, за више злочиних дела. Он је и сада на робији.

Недељко Куштримовић, његов друг, погинуо је од потере 7. августа 1895. год. коју је тада предводио Арса Ристић, председник општине коцељске, а тада белољинске.

Трећи друг Милоје Милић, из Мађара, и сада је у бегству или у Турској или негде у Србији.

А четврти друг Раца тек сада је дошао шака властима. и ако је до јуче био власт у свом засеоку Миљковцу. Био је „кмет“ тога засеока, и општинска власт за то је знала, али није ништа јављала! Тек кад је срески пандур — коњаник Антоније Церовић чуо од своје тазбине, коју у том крају има, да се тамо у Миљковцу налази неки досељеник из Турске и да га сматрају као хајдука, али не смеју да га власти прокажу, он је отишао не приметно, уверио се својим очима, да је то одбегли хајдук Раца, и одмах за тим дотрчао те јавио капетану г. Петру Драгомировићу. Овај је одмах послао вредне и поуздане жандарме: Сретена Савићевића и Борисава Петровића, поднареднике, који су на врло вешт начин добили Рацу кмета око 10 часова 28. маја т. г. у селу Д. Топоници и за тим га дотерали око 1 часа ноћу у Прокупље, без икакве ларме и хуке и буке. Ухватили су „кмета“ као једног обичног и мирног грађанина и савим мирно амо дотерали, те се сада одмара као „кмет“ у хладовитим хапсанама прокупачког првостепеног суда са тешким оковима на ногама.

Наравно да ни једно дело не признаје, али акта и факта тврде следеће за њега:

1. Да је 1894 г. 8. маја напао на Наума Костадиновића, из Рибара, са својим друговима Недељком Питулићем, Недељком Куштримовићем и Милојем Милићем, те му на разбојнички начин отели 110 динара и на мртво га име испребијали.

2. Да је истог дана и године, са истим друговима и на истом месту, на разбојнички начин опљачкао 150 динара Јевти Дим. Илића, из Рибара.

3. Да је на истом месту и у исто време, са својим друговима, отео сат и мартинку пушку Станимиру Обрадовићу, касапину из Крушевца.

4. Да је Станку Радуловићу, из Петровца, отео на разбојнички начин 9 дин. и нанео му тешке повреде тела.

5. Да је извршио разбојништво над Аксентијем Радовановићем из Мудраковца.

6. Да је извршио покушај убиства над Милованом Драшковићем, ср. начуром.

7. Да је тешко повредио Живка Станисављевића, чувара шума.

8. Да је убио Милана Јелића из Д. Коњуше, 30. јуна 1894. год., који се из Прокупља на колима враћао.

9. Да је у јесен 1894., г. ноћу напао на кућу Антонија Видаковића, из Њестиша и на очиглед свих укућана убио га.

10. Да је 1895 г. у јесен, извршио разбојништво над Костом, сином пок. Антонија, отевши му 100 дин. у новцу и много разних ствари.

11. Да је 1894 г. августа месец, убио Светозара Кекића, из Белољина, када се враћао из воденице.

12. Да је ноћу између 29. и 30. августа 1894 год. извршио покушај убиства над Перишом Бакићем, из Д. Коњуше.

13. Да је те исте ноћи тешко обранио Богдана Бакића из Д. Коњуше.

14. Да је у јесен 1894 год. извршио разбојништво над Милуном Пантелићем из Суботице.

15. Да је отео пушку и 20 дин. новца војнику Милошу Каличанину.

16. Да је извршио паљевину сена Перише Бакића из Д. Коњуше.

Ова сва пронађена дела, као и она непронађена, Раца је извршио са својим верним друговима; и у оно доба када су они жарили и палили по срезу прокупљачком, нико није био сигуран да прође путем од Прокупља до Куршумлије.

Овај хајдук Раца био је дуго година у Турској, те је тамо са чувеним зликовцима чуда чинио, а каткада са њима у Србију прелазио, те је због тога властима било веома тешко ухватити га. Ово у толико више, што је увек у Србији имао сигурне јатаке. Веле, да је у Турској хајдуковао са чувеним зликовцем Адемом Секирачом и још два Арнаутина Лаљанина.

Доносимо слику Рацину да би упознали читаоце са овим јединственим типом.

На крају напомињемо, да су у округу топличком до скоро хајдуковали: Илија Томашевић, Аксентије Зувић, и Васа Вучетић и да су сва тројица поубијани без икакве ларме и буке, те је округ овај сада спасен ситних убистава, разбојништва и других злочина, које су они, много млађи другови Рацини, у последње доба чинили.

На какву казну Раца буде осуђен, јавићемо накнадно.

Д. М. П.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Г. Светозар Поповић, полициски писар, пита:

„У броју 9. „Полициског Гласника“ од ове године а у рубрици: „Поуке и обавештења“, на питање суда општине доњо-љубешке: „да ли се за наплату казни по осудама управе монопола дувана, за кријумчарење дувана, могу узети у попис два вола и све оно што земљо-

делцу штити § 471. грађ. суд. пост.“? — Уредништво је дало обавештење: „да ако је кривица по закону о монополу дувана, онда се осуђеном не може узети у попис ни покретно ни непокретно имање, које му штити § 471. грађ. суд. пост., него предмет пописа може бити само једна трећина од онога непокретног имања, које кривицу претекне преко „наглавице“, или она покретност, која такође претиче — чл. 156. зак. о монополу дувана“.

Прочитавши ово обавештење, паде ми на памет такође обавештење тог уредништва у овом истом конкретном случају. Које је обавештење оштампано у бр. 45. Полиц. Гласника на страни 374 за 1906 годину; у коме је опет речено, да покретност земљоделчева није изузета од пописа за наплату казне по закону о монополу дувана и соли.

Па како су за један исти случај потекла, од стране тог уредништва, два неједнака мишљења и обавештења. — то се моли уредништво да изволи јавити: које је од ових два обавештења саобразно закону — да ли ово дато у бр. 9. стр. 71, или оно у броју 45. стр. 374 од 1906 год., те да се деловође општинских судова не би бунили, и да се свака одговорност општ. часника у погледу издавања уверења одклони; а и које би допринело брже извршење саме осуде, јер би деловође општински били на чисто: да кривчеву сву покретност, била она у стварима, њивом малу или храну, могу пописивати, а од непокретности само једну трећину преко оног што му штити § 471. грађ. суд. пост.

Узгред напомињем, да се моје мишљење потпуно саглашава са обавештењем датим у бр. 45 за 1906 год. Полиц. Гласника; јер да је законодавац хтео кривцу, по осудама за дуван, и покретност у опште ставити у заштиту § 471 грађ. суд. пост. он би овде употребио термин, као и за непокретно имање, а кад тога нема, онда се мора узети, да се кривчева сва покретност, живи мал и храна може узети у попис сходно тач. 16. § 471 грађ. суд. пост.; па тек ако ове не би било или залегла, да се и непокретно имање и то само једна трећина преко наглавице што му као земљоделцу штити поменути §, напише; и тек онда би дато уверење о немогућности наплате било потпуно у сагласности и према чл. 156 зак. о монополу дувана и према § 471. грађ. суд. пост., а општинско часништво не би зело од кривичне одговорности“.

— На ово питање одговарамо:

И ако је уредништво дало изјаву, у почетку излагања листа као органа Министарства Унутрашњих Дела, да ће обавештења која се дају у листу, имати карактер чисто субјективног мишљења уредништва, ипак се старало, да се та обавештења поклапају са објашњењима, која су у виду расписа или иначе чињена службено од стране надлежних министара.

Водећи, овако, рачуна и о овим расписима, уредништво је било у незгодном положају да негира распис г. Министра Финансија од 18. новембра 1890 године Абр. 4812, који, у колико се односи на

ово питање гласи: „Да бих по овим двама питањима могао дати објашњење у свему саобразно закону, ја сам питања та упутно на мишљење Правничком Одбору, и он ми је дао овако своје објашњење: „Питање о наплати казне по чл. 155 (сада 156 али је редакција иста) новог закона о монополу дувана, има се тумачити на овај начин: ни којим законом па ни чл. 155 закона о монополу дувана, нити, пак § 471. грађ. суд. поступка, није кријумчару дато благодетење, да му се казне и накнаде не могу наплатити продајом покретности. На против из горњих прописа и тачке 16. правила Министра Правде од 4. децембра 1879 год. код § 471. грађ. суд. пост. види се јасно, да се осуђеном кријумчару као и другом кривцу (осуђеном) може и од покретности продати колико је доста за измирење досуде“.

Имајући, понављамо, пред собом овакав распис, уредништво је, и ако несагласно са истим, дало оно обавештење штампано у бр. 45. „Полициског Гласника“ за 1906 годину. само да одговара службеном објашњењу.

Кад је у овој години и опет покретно ово исто питање, уредништво се нашло опет у положају, у коме је било и раније, не знајући шта да уради — да ли да изнесе своје погледе на ово питање а да доведе у сумњу правилност поменутог расписа или да остане при раније датом објашњењу, без обзира на последице, које отуда наступају за земљораднички свет.

И налазећи, да су последице од примене овога расписа много осетније од прекора, који му се може учинити за повреду пажње према службеним објашњењима, оно је у бр. 9. „Полициског Гласника“ изнело како оно мисли о овом питању, налазећи да се земљоделцу не може продати оно, што му штити § 471 грађ. суд. поступка.

При овом мишљењу оно остаје и данас из ових разлога:

Закон о монополу дувана у чл. 156, закон о монополу соли у чл. 12. и закон о новим монополима у чл. 20. б. поставили су правило, како ће се извршивати пресуде по кријумчарским кривицама, не говорећи ништа о томе, како ће се поступати кад су у питању земљоделци, јер томе, у осталом, није било ни потребе, пошто при доношењу ових закона већ постојао § 471 грађанског судског поступка који је то регулисавао.

А по њему се земљоделцу не може продати, за наплату казне, ништа од покретног или непокретног имања у колико му штити ово законско наређење, јер је законодавац нашао за потребно, да се земљоделац не лиши извесног имања из чисто економско — политичких обзира.

То се јасно види из замене од 24. децембра 1873 год. која гласи: *Замена ова не мења ни у колико изређења закона од 4. децембра 1867 год. (зборник XX стр. 37) односно продаје свих добара у тамо изложеним случајевима*, и тачка 16. истог §-а која гласи: *„У тачкама под бр. 4. 5. и 6. избројане ствари продаће се, ако се по пресуди има подмитити штета, коју је кривац учинио злочиним*

делом, преступљеном учињеном из користољубља, или преступљеном намерно учињеном“.

Једино, дакле, за штету може му се продати и оно, што му закон штити, а казна није штета, јер се у закону о монополу дувана нигде и не помиње каква накнада него само казна (чл. 143) а у закону о монополу на со и закону о новим монополима, у колико се помиње досуда, она се увршћује у казну (чл. 20 б. зак. о новим монополима).

У осталом, баш и кад не би ови закони трпели изузетак, кад је у питању наплата казне од земљоделца, ипак се по редакцији чл. 156 закона о монополу и чл. 12. закона о монополу соли, не би могла продавати покретност, јер се то право не да извести из речи: „ако осуђени не би имао покретности или непокретности по последњем ставу овога члана, од куда би се могла наплатити казна по овоме закону, казна ће му се заменити затвором“, кад став, опет, други, гласи овако: „за извршење осуда по овом закону може се осуђеном узети само једна трећина непокретног имања које му остане преко онога, што му се по грађанском поступку (§ 471 тач. 4.) не може продати за дугове.“

Ако се дакле запази, да у првој реченици прве тачке, иза речи „покретности“ нема запете, као знака који би казивао да се ова реч само набраја али не везује свезом „или“ са оним што даље долази, онда настаје питање: дали се чак и онима, коју нису земљорадници, може продавати више од трећине покретне имовине преко онога што земљоделцима штити § 471. јер је за непокретност јасно до очигледности, да је она и код неземљоделца заштићена.

Ово се питање истиче тим више, што је у чл. 20 б. зак. о новим монополима који је једновремено мењан са чл. 12. зак. о мон. соли, ово са свим дугује речено.

У осталом да је земљоделцима заштићена и покретност, казује нам до некле и измена чл. 107. закона, о порезу, где држава такође показује тежњу, да земљоделцу одржи, поред непокретног, и извесну покретну имовину.

На послетку, држава не би имала ни разлога да новчаном казнама одузима могућност егзистенције читавим породицама, кад казна затвора пружа исте резултате који се од значаја казне у опште очекују.

У сваком случају, ову ствар треба званично покренути, те да се поново службено узме у оцену и расправи.

II

Један општински деловођа пита:

„У бр. 35. нашега од ове године објаснили сте да сте механски дугови већи од 10 гроша чаршијских, неће судити и наплаћивати.“

Ово објашњење сватили су раденици на једном рударском подuzeћу, у овој општини, тако, да не морају плаћати чак ни храну баракеру, коју им овај на месечни почек издаје.

Да се не би учинила погрешка кад баракер затражи наплату судским путем, моли се уредништво за објашњење: да ли се наређења § 10. уредбе механске односе и на баракере и на храну коју они издају? —

— На ово питање одговарамо:

Наређења § 10. уредбе о механама односе се само на механе и кафане, које су признате законом.

За баракере, које се отварају по нарочитим одобрењима месних власти код рударских подuzeћа и т. слично, ради исхране радника, не важе прописи механске уредбе, па се по томе ни § 10. не може на њих односити у толико пре, што исхрана у опште не може да уђе у ограничења, која чине поменута законска наређења. јер се њима хоће да спречи беспосличјење, пијанство и лакомислено задовољивање, а никако им не може бити намера да спрече један пословни одношај, који се у друштву у опште мора јављати и постојати.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Милан, син Светозара Перића, радника, 31. прошлог месеца отумарао је од своје куће па се ни до данас није вратио. Милан је стар 9 година, средњег раста, црномањаст: на себи има: плав капут са жутиим дугмадима, плаве панталоне са пругама, на глави исцепану плаву шајкачу; бос је. — Акт управе града Београда Бр. 41300.

Спасоја Пејчића, лончара из Извора, 1. тек. м-ца нестало је и до данас се о њему ништа није сазнало. Спасоје је стар 26 година, неразвијен, ђосав, и ћелав; у селачком је оделу; зна и терзијски занат. — Денеша начелника среза александарског Бр. 10958.

Марка, сина Живка Војовића, из Лазаревца, који је 31. пр. м-ца отумарао од своје куће, тражи начелник среза колубарског окр. београдског ради предаје родитељима. Марко је стар 14 година, високог раста, у опште плав; на себи има вумену кошуљу, кратке панталоне, црне чарапе, на глави сламни шешир, а на ногама опанке. — Денеша начелника среза колубарског окр. београдског Бр. 13503.

Нека све полицијске и општинске власти живо потраже нестала лица и пронађене упуте именованим властима, које су тражење захтевале.

У Х В А Ћ Е Н

Љубомир Дачић, из Драговца среза пожаревачког, осуђеник београдског завода, чију смо потерницу изнели у 36. броју листа, ухваћен је, те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.

НАЂЕН ЛЕШ

9. овог месеца, избацила је река Сава на обалу код Забрешја један човечји леш, стар 12—14 година. Утопљеник је косе црне, очију

граорастих, зуба белих, са свим здравих. Других знакова нема и без одела је.

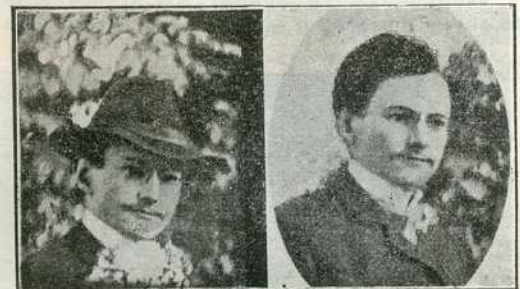
Препоручује се полицијским и општинским властима да потраже фамилију овог утопљеника, а и приватни се моле ако би им што о њему било познато, да то саопште начелнику среском у Обреновцу, с позивом на депешу његову Бр. 13305.

П О Т Е Р Е

Васа Танасијевић, Циганин из Петковаче, 26. прошлог месеца побегао је испред спроводника, а одговара за опасну крађу. Васа је стар 30 година, средњег раста, црномањаст; од одела има на себи: гуњ и чакшире, а на глави шубару. Сазнао се да је собом повео свога сакатог сина, старог 13—15 година, да са њиме проси, као и то да се вози на малим тањигама у која је упрегнут мали коњ доратасте длаке. — Денеша начелника среза јадранског Бр. 12640.

Милосав Станојевић, из Крушара, среза параћинског, осуђеник пожаревачког казненог завода, 5. тек. м-ца побегао је из Љубичева, где је био на раду. Милосав је средњег стаса, црне косе, граорастих очију, малог чепа, дугуљастих образа, без браде и бркова; у оделу је селачком. — Денеша управе пожаревачког казненог завода Бр. 4528.

Фридрих Ото Кинемунд, поштански чиновник из Албека, проневерио је државног новца на 140.000 марака и још у фебруару месецу ове године побегао незнао куд. Он је стар 32 године, а у времену бегства имао је и бркове. Одређена је награда од 3000 марака лицу које Фридриха ухвати или власти прокаже. На молбу немачког посланства у Бе-

ограду, које мисли да се Кинемунд крије у Србији, износимо његове фотографије и препоручујемо свима полицијским и општинским властима, да за њим најживље трагају. — Акт Министарства Унутрашњих Дела ПБр. 20386.

8. овог месеца, око 4 часа по подне три непозната селачка папала су на **Павла Цеглића, из Крагујевца, гравера у војно-техничком заводу,** на путу код „Плијине воде“ ударили га ножем у лево раме и опљачкали.

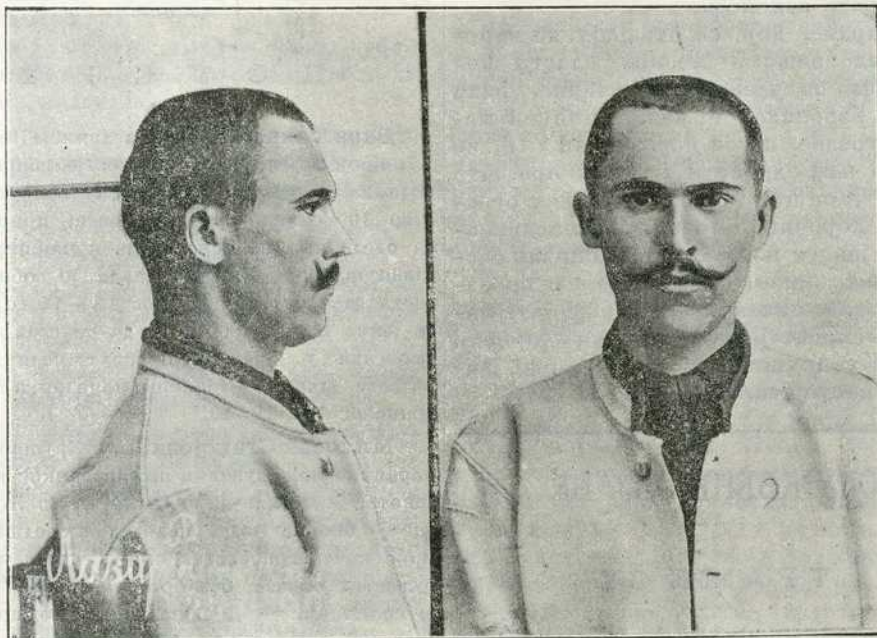
Том су му приликом однели 50 динара у ерским новчаницама, при штогаци шешир, па чијој постави стоји фирма: „М. О. Митровић и други“, и један златан сат са златним ланцем. Сат се навија кључем; злато је 17 карата; ланац је дубле увијен као змија. — Денеша начелника среза крагујевачког Бр. 12822.

Милутин М. Живковић, тежак из В. Села, на кога се сумња да је извршио разбојништво над Миком Јанковићем, из Лозовика, побегао је још првог овог месеца и до данас није пронађен. Он је у опште плав, стар 20

година, на глави има црну шубару, а на ногама опанке. Мисли се да је ступио у службу у којој већој вароши у Србији. — Делеша начелника среза пожаревачког Бр. 17529.

Лазар Рашовић, родом из Црне Горе, осуђеник београдског завода, чију слику износимо, 2. тек. м-ца побегао је из Топчидера и

кокином и револвером. Цео овај опис слаже се са Јованом Марјановићем — Кобиљцем, одбеглим осуђеником беогр. казн. завода, чију слику тога ради понова износимо; други је разбојник стар 25—30 година, малог раста, црномачаст, малих кратких бркова; на себи има гуњ и чакшире од сурог сукна, на глави

до данас није пронађен. Лазар је стар 21 годину, високог раста, смеђе косе, угасито жућкастих очију; од особених знакова има: другу и трећу фалангу десног кажипрета деформисану; трећу фалангу десног средњег прета забљану у виду лешника, на страни постериорној. — Акт управе београдског казног завода Бр. 4492.

Непознати зликовци, 31. прошл. м-ца на друму Пожаревац — Свидајинац, испод села

високу кожну шубару, и наоружан је пушком кокином. — Акт начелника среза моравског окр. пожаревачког Бр. 15303.

Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или депеша.

Пољане напали су на разбојнички начин неколико путника и том су приликом убили Живка Т. Јенића, из Влашког Дола. Разбојника је било два, од којих је један стар око 30 година, средњег стаса, у опште смеђ, без бркова, кратког лица; на себи има: гуњ и чакшире од шајка, на глави шајкачу; наоружан је пушком

КРАЂЕ СТОКЕ

Ноћу између 3. и 4. тек. м-ца, украдена је једна кобила Манојлу Ристићу, из Кијева, матора 6 година, зелене длаке. — Делеша начелника среза лужничког Бр. 8765.

Ноћу између 8. и 9. ов. м-ца, украден је, са вашара тополског, један коњ са самаром Спасе Баковића, земљоделца из Златибора. Коњ је длаке врране, матор 12 година, репа поткеченог. На леђима има рану од убоја и на врату белугу. Без жига је. — Делеша комесара тополског панађура Бр. 3.

Код Ђорђа Петровића, и осталих скитачких Цигана, који су пошли на крушевачки вашар, нађен је један коњ длаке зелене, висок око 150 см. на челу цветаст, стар око 4 године, без жига. Тражи се сопственик. Делеша начелника среза расинског Бр. 18881.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.

МАНГУП СТОКА

Код начелника среза лужничког налази се једна мангун кобила, са женским ждребетом и један коњ. Кобила је матора 13 година, врране длаке, без гриве и са жигом «К»; коњ је матор 13 година, беле длаке, на десно ухо ровашен са жигом «В»; ждребе је овогодишње. — Акт начелника среза лужничког Бр. 8444.

У општини шумљанској нађена је једна мангун кобила, стара 10 година, висока 125 см., зелене длаке; на левој плећи има рану, а на левој ноzi једну белугу. Сопственика упутити начелнику среза моравског с позивом на депешу Бр. 13664.

У општини златовској налази се 13 брава оваца, од којих су три црне, а десет беле. Ове су овце отерали Љубомир Гроздић, из Сладије, и Љубомир Милановић, из Крупаје. На како ови нису имали при себи сточне пасоше, то су отишли кућама да их донесу, па се ни до данас нису вратили. По свој прилици изгледа да ове овце нису њима ни припадале, већ да су украдене. Сопственика упутити начелнику среза млавског с позивом на депешу Бр. 17123.

Код начелника среза ресавског налази се једна мангун кобила, матора 5 година, длаке врране, са жигом «Т». — Делеша начелника среза ресавског Бр. 13350.

ОГЛАШЕН ЗА ХАЈДУКА

Никола Радивојевић, из Малог Лаола, који је решењем начелства округа пожаревачког од 15. пр. м-ца Бр. 13.349 позван да се преда власти, није то учинио у остављеном року, те га је за то исто начелство решењем својим од 11. тек. м-ца Бр. 14.915 огласило за хајдука *уценивши га са 500 динара*, те је сала слободно свакоме убити га. Никола је стар 33 године, висок, крупан, добро развијен, смеђ, пуне браде, крупних очију; на себи има црно сукнено одело, на ногама опанке, а на глави шубару.

Лице које Никола убије, ухвати или власти прокаже добиће уцену, а полицијским и општинским властима препоручује се, да најживље настану, да се Никола што пре убије или ухвати.